

การสร้างสรรคบทเพลงรองเง็งสำหรับวงเครื่องสายห้าชิ้น Creation of the Rong Ngeeng song for String Quintet

รัชชานนท์ ปูจาด¹ ภูษิต สุวรรณmani² และอติพล อนุกูล³
Ratchanon Pujad¹ Pusit Suwanmanee² and Atipol Anukul³

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างสรรค์บทเพลงพื้นบ้านภาคใต้สำหรับวงเครื่องสายสากลห้าชิ้น โดยพัฒนาทำนองเพลงปู้โจ๊ะปี่ซัง จากบันทึกเสียงต้นฉบับของ ชาตรี แวเต็ง ศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง (ดนตรีพื้นบ้าน) และนำมาเรียบเรียงเสียงใหม่ตามหลักทฤษฎีการเรียบเรียงเสียงประสานสำหรับวงเครื่องสายสากล

ผลการวิจัยพบว่า การเรียบเรียงเสียงประสานสำหรับวงเครื่องสายสากลห้าชิ้น จำเป็นต้องอาศัยองค์ความรู้ทางทฤษฎีดนตรีและการเรียบเรียงเสียงประสานควบคู่กับความเข้าใจเชิงปฏิบัติการด้านเทคนิคเครื่องสายสากล ทั้งในเรื่องช่วงเสียง เทคนิค รวมถึงการจัดวางบทบาทของแต่ละแนวเครื่องดนตรีให้เกิดความสมดุลเชิงโครงสร้างเสียง นอกจากนี้การเรียบเรียงยังต้องคงอัตลักษณ์สำคัญของดนตรีพื้นบ้านภาคใต้ โดยเฉพาะลักษณะจังหวะ ลีลาและสำเนียงทางดนตรี

คำสำคัญ: วงเครื่องสายสากลห้าชิ้น / รองเง็ง / เพลงพื้นบ้านภาคใต้

Abstract

This research aimed to create a southern folksong for a string quintet. The melody of the song "Pu Jo Pi Sang" was developed from

* corresponding author, email: Pusit.su@skru.ac.th

¹ นักศึกษาหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ตะวันตก คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

¹ Student, Bachelor of Music, Major in Western Music Faculty of Fine Arts, Songhla Rajabhat University

² ที่ปรึกษาหลัก อาจารย์ประจำสาขาวิชาดุริยางคศิลป์ตะวันตก คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

² Advisor, Lecturer in Western Music, Faculty of Fine Arts, Songhla Rajabhat University

³ ที่ปรึกษาร่วม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำสาขาวิชาดุริยางคศิลป์ตะวันตก คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

³ Co-advisor, Assistant Prof in Western Music, Faculty of Fine Arts, Songhla Rajabhat University

the original recording by Khader Waedeng, a National Artist in Performing Arts (Folk Music), and rearranged in accordance the principles of orchestration theory for a string quintet.

The research found that orchestrating a string quintet requires knowledge of music theory and orchestration, along with a practical understanding of international string instrument techniques, including range, technique, and the placement of each instrumental line to achieve structural sound balance. Furthermore, the arrangement must retain the key characteristics of southern folk music, particularly rhythm, style, and musical tone, to preserve its cultural essence. The researcher has named this creative work "Yod Tong Raek Yim," and with a duration of approximately five minutes.

Keywords: String Ensemble / Rong Ngeng / Southern Folk Songs

บทนำ

ดนตรีพื้นบ้านภาคใต้มีบทบาทสำคัญต่อวิถีชีวิตของชุมชนทั้งในฐานะเครื่องนันทนาการ เครื่องสื่อสารทางสังคมและสื่อกลางของความเชื่อและพิธีกรรม โดยดนตรีมิได้ทำหน้าที่เพียงสร้างความบันเทิง หากแต่สะท้อนโลกทัศน์ ความสามัคคี และอัตลักษณ์ร่วมของชุมชน อย่างไรก็ตามในบริบทสังคมร่วมสมัย การอนุรักษ์ดนตรีพื้นบ้านในรูปแบบดั้งเดิมเพียงอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอที่จะทำให้ดนตรีเหล่านี้ยังคงมีบทบาทและพื้นที่ทางสังคม การนำเพลงรองเง็งมาพัฒนาเป็นบทประพันธ์สำหรับเครื่องสายห้าชิ้น จึงเป็นแนวทางของการพัฒนาเชิงสร้างสรรค์ โดยเป็นการแปลความและถ่ายทอดแก่นสารทางดนตรี เช่น ลักษณะจังหวะ ทำนอง และพลังของการเคลื่อนไหว ไปสู่บริบทดนตรีตะวันตกร่วมสมัย ซึ่งช่วยขยายพื้นที่การรับรู้ เปิดโอกาสให้เกิดการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม และต่ออายุคุณค่าของดนตรีพื้นบ้านภาคใต้ให้สามารถดำรงอยู่และมีความหมายในโลกปัจจุบันได้อย่างมีเหตุผลเชิงวิชาการ (บุษกร บิณฑสันต์;2554 ดนตรีภาคใต้ ศิลปิน การถ่ายทอดความรู้พิธีกรรมและความเชื่อ)

ร้องเงิงเป็นศิลปะเต้นรำพื้นบ้านแขนงหนึ่งของชาวไทยมุสลิม มีความสวยงามทั้งลีลาในการแสดงทั้งการเคลื่อนไหวของมือ เท้า และลำตัว กล่าวกันว่าได้รับอิทธิพลมาจากยุโรปคือ โปรตุเกส สเปน ที่ได้เข้ามาทำการค้าขายและสร้างความสัมพันธ์กับผู้คนทางภาคใต้ของไทย ชาวยุโรปมักปฏิสัมพันธ์ทางสังคมร่วมกันผ่านกิจกรรมเต้นรำกันสนุกสนานส่งผลให้ชาวมลายูพื้นบ้านเห็นเป็นแบบอย่างโดยนำมาประยุกต์ พัฒนาจนเป็นแบบฉบับของตนที่เรียกว่า ร้องเงิง เป็นการแสดงพื้นบ้านที่นิยมเล่น เมื่อถึงเทศกาลคริสต์มาส ปีใหม่ มีงานรื่นเริงใด ๆ ชาวยุโรปซึ่งมีการเต้นรำขึ้น ซึ่งก็เต้นรำกันสนุกสนาน ชาวมลายูพื้นเมืองเห็นเป็นแบบอย่างจึงนำมาฝึกซ้อมหัดเล่นขึ้นบ้าง โดยเริ่มแรกฝึกหัดจัดแสดงกันอยู่ในวงแคบ เฉพาะแต่ในบ้าน ชุมนางและวังเจ้าเมืองสุลต่าน เพื่อด้อนรับแขกหรือเวลาว่างงานรื่นเริงต่าง ๆ เป็นการภายใน ภายหลังจึงได้แพร่หลายออกสู่ชาวพื้นเมือง ดังนั้นวงดนตรีที่นำมาบรรเลงประกอบนั้นจึงมีความสำคัญเช่นกัน (สัญญา เผ่าพิชพันธุ์; 2562) ให้รายละเอียดเกี่ยวกับวงดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดงร้องเงิงไว้ โดยเครื่องดนตรีในวงร้องเงิงที่ใช้ประกอบการแสดงมักจะประกอบด้วย ไวโอลิน ทำหน้าที่เป็นแนวทำนองหลักแมนโดลินและแอกคอร์เตียน เป็นเครื่องเล่นประกอบในแนวสอดประสาน รวมถึงเป็นแนวทำนองหลักในบางเวลา นอกจากนั้นยังมีเครื่องดนตรีประกอบจังหวะ เช่นรำมะนา ฉิ่งและมาราคัส เพื่อสร้างรูปแบบของจังหวะขณะบรรเลง

ดนตรีประเภทแชมเบอร์มิวสิกจัดเป็นการผสมวงดนตรีของตะวันตกอีกประเภทหนึ่ง ซึ่งมีความเป็นมายาวนานมากนับตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 14 หรือยุคกลาง เป็นต้นมา ในสมัยแรก ๆ วงดนตรีประเภทนี้เหมาะสำหรับการบรรเลงในบ้าน คลุหาสน์ของขุนนาง หรือห้องที่จุผู้ฟังได้จำนวนน้อยซึ่งผู้จัดงานมีแขกพอประมาณ ต่อมาวงแชมเบอร์มิวสิกเล่นในห้องโถงที่มีขนาดใหญ่ และในที่สุดต้องเล่นในคอนเสิร์ตฮอลล์หรือสังคีตสถาน อย่างเช่นศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย แต่ด้วยจำนวนผู้เล่นและดนตรีที่มีอย่างจำกัด จึงไม่สามารถทำให้เสียงที่ออกมามียิ่งใหญ่อลังการหรือถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกได้ดีเหมือนกับวงออร์เคสตรา แต่วงแชมเบอร์มิวสิกยังคงลักษณะเด่นที่ปรากฏอย่างชัดเจน คือ เสียงดนตรีบรรเลงรวมกันเป็นกลุ่มเครื่องสาย ปราศจากเครื่องดนตรีชนิดอื่นปะปนและมีสีสัน ความกลมกลืนที่เข้ากันเป็นอย่างดี ปัจจุบันวงแชมเบอร์มิวสิกนิยมเครื่องดนตรีตระกูลไวโอลินมาใช้บรรเลงมากที่สุด ประกอบด้วย ไวโอลิน วิโอลา เชลโล่ ดับเบิลเบส

โดยทั้งนี้ ผู้วิจัยมีความสนใจในการพัฒนางานสร้างสรรค์โดยการเรียบเรียงเสียงประสานบทเพลงพื้นบ้านภาคใต้ ในรูปแบบวงเครื่องสายสากลห้าชิ้นเพื่อเพิ่มวรรณกรรมเพลงมีมากขึ้นและเผยแพร่เพลงพื้นบ้านภาคใต้ในรูปแบบสากล

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อพัฒนาทำนองเพลงพื้นบ้านภาคใต้สำหรับวงเครื่องสายห้าชิ้น

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. เกิดการเผยแพร่องค์ความรู้และการรับรู้ทางสังคมต่อดนตรีพื้นบ้านภาคใต้ในวงกว้างมากยิ่งขึ้น
2. เกิดผลงานสร้างสรรค์ทางดุริยางคศิลป์ที่นำท่วงทำนองดนตรีพื้นบ้านภาคใต้มาต่อยอดสู่การเรียบเรียงและประพันธ์ในรูปแบบวงเครื่องสายห้าชิ้น

ขอบเขตการวิจัย

ผู้วิจัยได้คัดเลือกบทเพลงพื้นบ้านภาคใต้เพื่อใช้เป็นวัตถุดิบหลักในการสร้างสรรค์และพัฒนาเป็นบทประพันธ์ใหม่ผ่านกระบวนการเรียบเรียงเสียงประสาน โดยเลือกเพลง ปูโจ๊ะปีซัง มาเป็นต้นแบบในการเรียบเรียงสำหรับวงเครื่องสายสากลห้าชิ้น (String Quintet) ความยาวประมาณ 5 นาที และนำองค์ความรู้ทางทฤษฎีดนตรีตะวันตกและหลักการเรียบเรียงเสียงประสาน มาประยุกต์ใช้เป็นกรอบแนวคิดในการออกแบบโครงสร้างเสียง ควบคู่กับการคำนึงถึงเทคนิคการบรรเลงของเครื่องสายสากล ช่วงเสียงของเครื่องดนตรี และการจัดวางบทบาทของแต่ละแนวเสียง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. รวบรวมข้อมูลประวัติความเป็นมาของดนตรีรื่องเง็ง จากหนังสือ ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. ศึกษาข้อมูลทฤษฎีการเรียบเรียงเสียงประสานสำหรับวงแชมเบอร์
3. คัดเลือกบทเพลงรื่องเง็งและถอดเป็นโน้ตสากลจากการฟัง
4. วางแนวทางโครงสร้างบทเพลงเพื่อทำการเรียบเรียง
5. สร้างสรรค์บทเพลงโดยการเรียบเรียงเสียงประสาน
6. นำเสนอผลงานในรูปแบบการจัดแสดงงานสร้างสรรค์ต่อสาธารณชน

7. จัดทำรูปเล่มเพื่อเผยแพร่ต่อสาธารณชน

ผลการวิจัย

บทประพันธ์ “ยอดตองแรกยิ้ม” มีที่มาจากบทเพลงพื้นบ้านภาคใต้รองเง็ง คือเพลง ปูโจ๊ะ ปี่ซัง ซึ่งผู้วิจัยได้ถอดทำนองจากการบันทึกเสียงต้นแบบให้อยู่ในรูปแบบโน้ตสากลซึ่งอยู่ในบันไดเสียง G Major มีการใช้โครงสร้างเพลงในรูปแบบไบนารีฟอร์ม คือ สังกีตลักษณ์สองตอนหรือสังคีตลักษณ์เอบี ในช่วงแรกจะนำเสนอทำนองหลักในจังหวะที่ช้า ผู้วิจัยได้เติมท่อนเชื่อม เพื่อเป็นท่อนเชื่อมเข้าสู่ทำนองหลักที่มีอัตราจังหวะที่เร็วขึ้นและมีการเพิ่มโคดาที่เป็นท่อนจบเพื่อให้ความสมบูรณ์

ภาพที่ 1 ตัวอย่างทำนองเพลงปูโจ๊ะปี่ซัง

ห้องที่ 1-16 เป็นจังหวะช้ากำหนดให้มีอัตราความเร็วตัวต่ำเท่ากับ 60 bpm อัตราส่วนจังหวะเป็น 2/4 ในท่อนนี้ได้้นำทำนองเพลงปูโจ๊ะปี่ซังมาทำการขยายทำนอง (Augmentation) โดยนำเสนอทำนองที่ช้า ทำนองหลักให้ไวโอลินหนึ่งและไวโอลินสองเล่นประสานไปกับทำนองหลักและแนวบรรเลงประกอบโดยไวโอลาเชลโล่ ดับเบิลเบส

ภาพที่ 2 ตัวอย่างการขยายทำนอง แนวไวโอลินแนวที่ 1 แนวที่ 2

ช่วงเชื่อม (transition) อยู่ระหว่างห้องที่ 32-35 ช่วงนี้มีการเปลี่ยนอัตราความเร็วกำหนดให้ตัวดำเท่ากับ 120 bpm และปรับอัตราส่วนจังหวะเป็น 4/4 เป็นท่อนเชื่อมเพื่อเข้าสู่ทำนองหลักที่เร็วขึ้น โดยในท่อนนี้ไวโอลินสองเล่นทำนองหลักส่งเพื่อทำให้มีมิติและเคลื่อนไปข้างหน้ามากขึ้น

ภาพที่ 3 ตัวอย่างช่วงเชื่อม

ห้องที่ 36-42 ท่อนทำนองหลักในท่อนนี้ผู้วิจัยได้กำหนดอัตราจังหวะตัวดำเท่ากับ 120 bpm โดยให้ไวโอลินแนวที่ 1 และไวโอลินแนวที่ 2 เล่นเป็นทำนองหลักคู่กัน เพื่อเพิ่มความหนักแน่นของทำนองหลักในส่วนของไวโอลา เซลโลมีความสั้นและ

ความคมมากยิ่งขึ้น มีการเน้นทั้งจังหวะหนักและจังหวะเบา ในส่วนห้องที่ 43-51 ได้มีการเปลี่ยนบทบาทหน้าที่ให้ไวโอลา เชลโล เล่นเป็นทำนองหลักแบบยูนิซันกัน และเปลี่ยนให้ไวโอลินเล่นเป็นแนวบรรเลงประกอบ เพื่อให้ทำนองหลักมีสีสันมากและกลืนอายุที่แปลกใหม่ในภาพที่ 4 และ 5

ภาพที่ 4 การนำเสนอแนวทำหลักโดยไวโอลิน

ภาพที่ 5 การนำเสนอทำนองของไวโอลาและเชลโล

ห้องที่ 51-59 ผู้วิจัยเลือกใช้เนื้อเสียงประกอบไปด้วย 3 ส่วนคือ แนวทำนองหลัก แนวทำนองสอดประสาน แนวบรรเลงประกอบโดยให้ไวโอลินแนวที่ 1 ไวโอลินแนวที่ 2 เป็นทำนองหลักและได้สร้างสรรค์ทำนองสอดประสานกับทำนองหลักที่เชลโล เพื่อล้อกับทำนองหลักได้อย่างลงตัว ไวโอลาจะทำหน้าที่เป็นจังหวะ

ภาพที่ 6 ทำนองล้อของเชลโล

ห้องที่ 67-83 ในท่อนนี้ผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคการดีดสาย (pizzicato) โดยผู้วิจัยได้กำหนดให้ไวโอลินแนวที่ 1 วิโอลาเล่นเป็นทำนองหลัก ไวโอลินแนวที่ 2 เชลโลและดับเบิลเบสเล่นเป็นโน้ตแยก (Arpeggio) โดยให้ดีดแบบเสียงสั้นเพื่อให้ท่อนนี้มีสีสัน กระชับและมีพลัง

The image shows a musical score for four staves. The top staff is marked with 'pizz' and 'mp'. The second staff is marked with 'pp' and 'mp'. The third staff is marked with 'pp' and 'mf'. The fourth staff is marked with 'mp' and 'pizz'. The score includes various musical notations such as notes, rests, and dynamic markings.

ภาพที่ 7 การใช้เทคนิคการบรรเลงแบบสั้น

ห้องที่ 91-98 ในท่อนนี้ได้มีการเปลี่ยนลีลา ผู้วิจัยได้รับแรงบันดาลใจจากเพลงมาร์ชเพื่อสร้างความแข็งแรง โดยกำหนดให้ทำนองหลักอยู่ที่ไวโอลาและไวโอลินแนวที่ 1 แนวที่ 2 ดับเบิลเบส เล่นเป็นแนวบรรเลงประกอบ ผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคการประพันธ์แบบลักษณะจังหวะพ้อง (Homorhythmic) ในจังหวะหนัก-เบา

The image shows a musical score for two staves. The top staff is marked with 'mp' and 'p'. The bottom staff is marked with 'mp'. The score includes various musical notations such as notes, rests, and dynamic markings.

ภาพที่ 8 ตัวอย่างจังหวะ

ท่อนจบ ห้องที่ 102-113 ในท่อนจบผู้วิจัยได้นำโมทีฟ (Motive) ของเพลงมาสร้างท่อนจบโดยกำหนดให้ไวโอลินแนวที่ 1 แนวที่ 2 เริ่มเล่นและใช้เทคนิคการเลียน (Imitation) ให้ไวโอลา เชลโล ดับเบิลเบสเล่นตามกันมาในห้อง 105-107 ในส่วนของไวโอลินแนวที่ 1 แนวที่ 2 จะมีการใช้เทคนิคการพรมนิ้ว ในห้องที่ 106-107 ใน

ส่วนท่อนจบได้กำหนดให้ไวโอลินแนวที่ 1 แนวที่ 2 วิโอลาแบบลากยาว โดยที่ทำนองเคลื่อน โดยให้เชลโลและดับเบิลเบสใช้ความแข็งแรงของเสียงเพื่อให้บทเพลง ยอดตองแรกยิ้ม จบอย่างเข้มแข็งและสง่างาม

ภาพที่ 9 ตัวอย่างท่อนจบ

อภิปรายผลการวิจัย

การนำบทเพลงพื้นบ้านไทยมาเรียบเรียงเสียงประสานสำหรับวงเครื่องสายสากลทำขึ้น ถือเป็น สื่อที่มีศักยภาพในการเผยแพร่และสร้างการรับรู้บทเพลงพื้นบ้านสู่ผู้ฟังในวงกว้าง สอดคล้องกับบริบทสังคมไทยในปัจจุบันสะท้อนให้เห็นว่าผู้ฟังจำนวนมากมองว่าดนตรีพื้นบ้านในรูปแบบดั้งเดิมมีความห่างไกลจากระสนิยมร่วมสมัย ในขณะที่ดนตรีสากลได้รับการยอมรับว่ามีความทันสมัยและเข้าถึงผู้ฟังในสังคมเมืองได้มากกว่า ด้วยเหตุนี้ การถ่ายทอดเพลงพื้นบ้านมาถ่ายทอดผ่านบริบททางเสียงของวงเครื่องสายสากลจึงช่วยสร้างความแปลกใหม่และเพิ่มแรงดึงดูดทางสุนทรียะ เนื่องจากคุณสมบัติของเครื่องสายสามารถนำเสนอสีสันทันของเสียงที่หลากหลาย ละเอียดอ่อนและมีมิติทางอารมณ์ ซึ่งเอื้อต่อการสร้างประสบการณ์การฟังที่เข้าถึงง่าย สำหรับผู้ฟังทั่วไปและนักดนตรีที่ไม่คุ้นเคยกับดนตรีพื้นบ้านมาก่อน

ในกระบวนการพัฒนา ผู้วิจัยยังคงทำนองหลักดั้งเดิมไว้เป็นแกนสำคัญเพื่อคงอัตลักษณ์ของเพลงพื้นบ้านอย่างชัดเจน โดยมีได้ปรับเปลี่ยนโครงทำนองจนสูญเสียความเป็นต้นฉบับ แต่พัฒนาการนำเสนอในมิติของ การประสานเสียง การจัดวางแนวเสียงและลีลาทำนองประกอบให้สอดคล้องกับเทคนิคและสีสันทันของวงแชมเบอร์มากยิ่งขึ้น เพื่อยกระดับการรับรู้ทางสุนทรียรสของบทเพลง อย่างไรก็ตามด้วยข้อจำกัดของเครื่องสายสากลที่ไม่สามารถถ่ายทอด สำนวนและเทคนิคเฉพาะ

ของเครื่องดนตรีพื้นบ้านบางประเภทได้อย่างสมบูรณ์ ส่งผลให้บางช่วงไม่สามารถให้
มิติของเสียงดนตรีพื้นบ้านโดยตรงได้ทั้งหมด ผู้ฟังและผู้บรรเลงยังสามารถรับรู้และ
เชื่อมโยงได้อย่างชัดเจนว่าเป็นเพลงพื้นบ้าน โดยเฉพาะจากลักษณะลีลาทำนอง
จังหวะ และสำเนียงทางดนตรีที่สื่ออัตลักษณ์ดนตรีภาคใต้ได้อย่างเด่นชัด

ดังนั้นการพัฒนาบทเพลงพื้นบ้านสู่การนำเสนอผ่านวงเครื่องสายสากลห้า
ชิ้น จึงเป็นแนวทางหนึ่งที่ช่วยคงแก่นทางวัฒนธรรมควบคู่กับการสร้างมิติใหม่ทาง
สุนทรียะ ทำให้เพลงพื้นบ้านเข้าถึงผู้ฟังยุคใหม่ได้โดยไม่สูญเสียคุณค่าดั้งเดิมของบท
เพลง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลการวิจัยนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการ
เรียบเรียงบทเพลงพื้นบ้านไทยในบริบทของดนตรีสากล โดยเฉพาะการนำบทเพลง
พื้นบ้านมาถ่ายทอดผ่านวงเครื่องสายสากลห้าชิ้น ซึ่งเหมาะสมต่อการใช้เป็นสื่อกลาง
ในการเผยแพร่และสร้างการรับรู้ดนตรีพื้นบ้านสู่ผู้ฟังในวงกว้าง ทั้งในบริบท
การแสดงดนตรีร่วมสมัย การจัดคอนเสิร์ตเชิงการศึกษา ตลอดจนการเรียนการสอน
ในระดับอุดมศึกษาและสถาบันดนตรี นอกจากนี้ ผลงานเรียบเรียงสามารถใช้เป็น
ต้นแบบสำหรับนักประพันธ์และนักเรียบเรียงเพลงในการสร้างสรรค์งานที่
เชื่อมโยงอัตลักษณ์ดนตรีพื้นบ้านกับดนตรีสากลได้ อีกทั้งยังสามารถนำไปใช้เป็น
สื่อสนับสนุนการอนุรักษ์และส่งเสริมมรดกทางวัฒนธรรมดนตรีพื้นบ้านในรูปแบบที่
สอดคล้องกับรสนิยมของผู้ฟังยุคปัจจุบัน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยครั้งต่อไปควรขยายขอบเขตการศึกษาไปสู่การเรียบเรียงบทเพลง
พื้นบ้านจากภูมิภาคอื่น ๆ ของประเทศไทย เพื่อเปรียบเทียบแนวคิดเชิงทำนอง
จังหวะและอัตลักษณ์ทางดนตรีในบริบทของวงเครื่องสายสากล นอกจากนี้
อาจศึกษาการผสมผสานเครื่องดนตรีพื้นบ้านบางชนิดเข้ากับวงเครื่องสายสากล
เพื่อเพิ่มศักยภาพในการถ่ายทอดสำนวนและเทคนิคเฉพาะของดนตรีพื้นบ้านได้อย่าง
สมบูรณ์ยิ่งขึ้น อีกทั้งควรมีการศึกษาปฏิบัติการรับรู้ของผู้ฟังกลุ่มต่าง ๆ เช่น ผู้ฟัง
ทั่วไป นักดนตรีและผู้เชี่ยวชาญด้านดนตรีพื้นบ้าน เพื่อประเมินผลด้านการรับรู้
เชิงสุนทรียะและอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมอย่างเป็นระบบ สุดท้าย การวิจัยในอนาคต
อาจพัฒนาไปสู่การสร้างผลงานประพันธ์ร่วมสมัยรูปแบบใหม่ที่ได้รับแรงบันดาลใจ

จากแนวคิดของดนตรีพื้นบ้าน มากกว่าการอ้างอิงจากบทเพลงดั้งเดิมโดยตรง เพื่อเปิดพื้นที่ให้เกิดนวัตกรรมทางดนตรีควบคู่กับการสืบสานคุณค่าทางวัฒนธรรม อย่างยั่งยืน

บรรณานุกรม

- Khanthasiri K. (2007). *duriyāṅkhasin tawantok*. [Foundations of Western Art Music]. Bangkok: Chulalongkorn University Press.
- Sukhawatana K. (2011). *sangkhīṭ niyom waḍuāi khruāṅdontri khōṅ wong duriyāṅg*. [On Western Music: A Musicological Perspective]. Bangkok: Chulalongkorn University Press.
- Bindsan B. (2011). *dontri phaḥ tai sinlapin kān thaithōṭ khwāmru phithīkam læ khwām chuā* [Southern Thai Music: Artists, Ritual Knowledge, and Belief Transmission]. Bangkok: Chulalongkorn University Press.
- Phancharoen N. (2008). *kān khīan siāṅ prasān sī nǎo*. [Four-Part Harmony]. Bangkok: Chulalongkorn University Press.
- Phuchadaphirom P. (2011). *watthanatham banthōṅg phaḥ tai*. [The Entertainment Culture of Southern Thailand]. Bangkok: Chulalongkorn University Press.
- Samuel Adler. (1982). *The Study of Orchestration*. New York: W. W. Norton & Company.
- Lee Ching Ching. (1995). *In Preparation For The Theory Exams*. Malaysia: Rhythm Mp SDN.BHD.